

Achilles, a pajzsos

*Pajzsom hordozom én, városom és a lét
sokszintes zugait, völgyhasadékait,
táj-képzet ragyogást, duplicitás-magányt,
hús- és árnyközi test vagyok.*

*Harcom pantomim és némi groteszk merény,
nincsen már szerepem, nincs mitológiám,
kísér gépzene, zaj, kínoz a hullaszag,
s rejtélyes kamujóslatok.*

*Játékszer vagyok, és hulla a tervezőm.
Hajt, úz programom és biztos a ritmusom.
Nincs végem, maradok programozott magány
küzdőtársaim únt porán.*

Horatius

*Hőség. Meztelenek. Kába nudista strand.
Formás nők fara ring, csüngnek a hímtagok.
Mint egy vicclap, olyan könnyed a létezés,
még sincs benne elég humor.*

*Naptejnálka-szagú, partra vetett halak,
közszemlére kitett bőr, buja döglegyek,
ágyékszőr-pamacsok tárlata, húspiác,
óvszer kuksol a kő mögött.*

*Itt olvastalak én, zsenge, Horatius!
Hason fekve, pucér alfelemen gatyá-
nyit őrzött a fehér sápadozás, de már
barnult minden az ég alatt.*

*Életbölcselkeded imperatívuszát
fürkésztem, kusza-szép nyelvtanod izmain
indázó, tetovált rajz labirintusát
jártam, s jaj, fonalam ma sincs!*

Ősz

*Elnémulni, akár egy öregasszonyarc.
Ráncokkal teli víz pillanat-érvein
úszó kába levél. Benne a cáfolat
tartós színeivel ragyog.*

*Tárggyá lett ragyogás: minta a szőnyegen.
Függönytüllre vasalt őszi levéleső.
Nem mozdulhat, amíg újra ki nem mosod,
s meg nem kopnak a távlatok.*

*Ősz van folytonosan, függönyein piszok.
Bőrcucc-fényes az éj, rejti a sok halált.
Túlfűtött Boreas húti hevült ölet,
s méház vérbaja pöttyein.*